

FORD MADOX FORD

Ο ΚΑΛΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Μιά Ίστορία Πάθους

Μετάφραση

Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης

ALDINA

7

GUTENBERG

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΕΙΡΑΣ

Ζωή Μπέλλα-Ήρμάου

*

Τῆ σειρά τῆς ALDINA ἐμπνεύστηκε
καί ὀργάνωσε ὁ Δημήτρης Ἁρμάος (2014)

© Copyright 2017

Ἐκδόσεις Gutenberg

ISBN 978-960-01-1848-3

ΕΚΔΟΣΕΙΣ GUTENBERG

Διδότου 37, 106 80 Ἀθήνα

Τηλ.: 210 36.42.003 – Fax: 210 36.42.030

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

Ἴασιωνίδου 13, 546 35

Τηλ.-Fax: 2310 271147

www.dardanosnet.gr • info@dardanosnet.gr

e-shop: www.dardanosnet.gr

Ο ΚΑΛΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Τίτλος πρωτοτύπου:
Ford Madox Ford, *The Good Soldier*.

Πρώτη έκδοση:
Ford Madox Hueffer [=Ford Madox Ford]
The Good Soldier. A Tale of Passion.
Λονδίνο: John Lane, The Bodley Head.
Νέα Υόρκη: John Lane Company, 1915.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ GUTENBERG

FORD MADOX FORD

Ο ΚΑΛΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Μιά Ίστορία Πάθους

Μετάφραση-Έπιμετρο

Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης

GUTENBERG || ALDINA-7

Ένα από τὰ 20 καλύτερα ἀγγλικά βιβλία
ὄλων τῶν ἐποχῶν.

BBC

Ὁ *Καλὸς Στρατιώτης* εἶναι ἓνα παράξενο
καὶ μοναδικὸ στὸ εἶδος του βιβλίο, ἓνα
αριστούργημα ποὺ ξαφνιάζει συνεχῶς
τοὺς ἀναγνῶστες του, ἀκόμα καὶ αὐτοὺς
ποὺ τὸ διαβάζουν γιὰ πολλοστή φορά.

THE GUARDIAN

Τὸ καλύτερο γαλλικὸ μυθιστόρημα τῆς
ἀγγλικῆς γλώσσας.

GRAHAM GREENE

Ένα ὑπέροχο βιβλίο ποὺ πρέπει ὅπως-
δήποτε νὰ διαβάσετε — τὸ πιὸ φίνο ἀπὸ
ὅλα τὰ μοντέρνα μυθιστορήματα.

DIE ZEIT

Ὁ Δὸν Ζουὰν τζέντλεμαν. Ἕνα κόσμημα
ποῦ ἔφτιαξε ἡ πένα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς σημα-
ντικότερους συγγραφεῖς τῶν ἀρχῶν τοῦ
20οῦ αἰῶνα.

LIBERATION

Μιὰ διαβολικὰ ἔξυπνη ἱστορία.

EL PAIS

Ἀραχνοῦφαντη ἀφήγηση, θεατρικότητα,
συνεχεῖς ἀνατροπές.

THE NEW YORK TIMES

Δὲν ἔχει ὑπάρξει ἄλλος Ἄγγλος μυθιστο-
ριογράφος σὰν τὸν Φόρντ.

ΠΟΙΕΙΝ

Ἐπικίνδυνες, περίπλοκες, ἀληθινές σχέσεις, γάμοι, μοιχεῖες, ἔρωτες. Μιὰ ἱστορία πάθους σὲ κλίμα Downtown Abbey μὲ πρωταγωνιστὲς δύο παντρεμένα ζευγάρια σὲ μιὰ κοσμικὴ λουτρόπολη, λίγο πρὶν ἀπὸ ξέσπασμα τοῦ Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Ποιοὶ εἶναι οἱ «καλοὶ», ποιοὶ οἱ «κακοὶ», ποιοὶ ἀδικοῦν, ποιοὶ ἀδικοῦνται; Χαρεῖτε τὸ ἀπόσπασμα, ἀλλὰ μὴ βιαστεῖτε νὰ βγάλετε συμπεράσματα: ἓνα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔκαναν πολλοὺς νὰ χαρακτηρίσουν τὸ μυθιστόρημα «τέλειο» εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Φόρντ ὑφαίνει τὴ διήγησή του μὲ συνεχεῖς ἀνατροπές.

Πάρτε μιὰ πρώτη γεύση:

ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ ΕΚΕΙΝΕΣ μοῦ χάρισαν τὴ μεγαλύτερη ἀνακούφιση ποὺ ἔνιωσα ποτὲ στὴ ζωὴ μου. Μοῦ εἶπαν, θαρρῶ, περισσότερα ἀπ' ὅσα ὡς τότε μοῦ εἶχαν εἰπωθεῖ ὁποιαδήποτε στιγμή — γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Δὲ νομίζω πῶς πρὶν ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα εἶχα θελήσει πάρα πολὺ ὅτιδήποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Φλόρενς. "Ἐχω, καὶ εἶχα, φυσικά, ὀρέξεις, ἀδημονίες... Μὰ ναί, μερικὲς φορές σ' ἓνα *table d'hôte*, ὅταν φερειπεῖν περιέφεραν τὸ χαβιάρι, εἶχα ἀνυπομονησία καὶ φοβόμουν πῶς σὰν θὰ ἔφτανε τὸ πιάτο ἐπιτέλους καὶ σ' ἐμένα, δὲ θὰ 'χε ἀπομείνει ἓνα ἐπαρκές, ἱκανοποιητικὸ μερίδιο. Ἀδημονοῦσα ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πάρω ἓνα τρένο — δὲν ἤθελα ποτέ μου νὰ τὸ χάσω. Οἱ Κρατικοὶ Σιδηρόδρομοι Βελγίου κάνουν ἓνα τέχνασμα ὥστε νὰ χάνουν τὰ γαλλικὰ τρένα τὶς ἀνταποκρίσεις τους στὶς Βρυξέλλες. Πάντα μ' ἐξόργιζε αὐτό. "Ἐχω γράψει σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα ἐπιστολὲς στοὺς *Τάιμς*, μὰ οἱ *Τάιμς* δὲν τὶς δημοσίευσαν ποτέ· αὐτὲς ποὺ ἔστειλα στὴν παρισινὴ ἔκδοση τῆς *Νιου Γιόρκ Χέραλντ* πάντα δημοσιεύονταν, ἀλλὰ ποτὲ δὲ μὲ ἱκανοποιοῦσαν ὅταν τὶς διάβαζα τυπωμένες. "Ἐ λοιπόν, αὐτὸ ἦταν ἓνα εἶδος μανίας ποὺ εἶχα.

Ναί, ἦταν ἓνα εἶδος μανίας, μιὰ τρέλα ποὺ σήμερα δύσκολα μπορῶ νὰ τὴ συνειδητοποιήσω. Βλέπετε, ἐκῆνον τὸν καιρὸ νοιαζόμουν πολὺ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους μὲ

«καρδιά»). Ήταν ἡ Φλόρενς, καὶ ἦταν κι ὁ λοχαγὸς Ἄσμπερναμ... ἢ ἴσως ἦταν ἡ Λεονόρα γιὰ τὴν ὁποία νοιαζόμουν πὺ πολὺ. Δὲν ἐννοῶ ἐρωτικά. Ἀλλά, βλέπετε, εἶχαμε καὶ οἱ δύο τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα — ἔτσι τουλάχιστον τὸ ἔβλεπα ἐγώ. Καὶ τὸ ἐπάγγελμά μας ἦταν νὰ κρατήσουμε ζωντανούς τοὺς ἀσθενεῖς μας ποὺ ἔπασχαν ἀπ' τὴν καρδιά τους.

Δὲν ἔχετε ἰδέα πόσο συναρπαστικὸ μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, πόσο μπορεῖ νὰ σὲ ἀπορροφήσει. Ὅπως ἀκριβῶς λέει ὁ σιδεράς, «Μὲ χέρι καὶ σφυρί, ὄλ' ἢ Τέχνη εἶναι κεῖ», κι ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἀρτοποιὸς πιστεύει πὺς ὅλο τὸ ἡλιακὸ σύστημα περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὴν πρωινή του παράδοση τοῦ φρέσκου ψωμιοῦ, ὅπως ὁ διευθυντὴς τῶν Ταχυδρομείων πιστεύει πὺς αὐτὸς καὶ μόνον διατηρεῖ τὴν κοινωνία σὲ τάξη — καὶ βεβαίως, ναί, βεβαίως, αὐτὲς οἱ ἀυταπάτες μᾶς βοηθοῦν νὰ συνεχίζουμε—, ἔτσι κι ἐγώ, καὶ πιστεύω καὶ ἡ Λεονόρα, πίστευα καὶ φανταζόμουν πὺς ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔτσι διευθετημένος ὥστε νὰ σιγουρεύει τὴ διατήρηση στὴ ζωὴ τῶν ἄμοιρων καρδιοπαθῶν. Ναί, δὲν ἔχετε ἰδέα πόσο μπορεῖ νὰ σὲ συναρπάσει ἓνα τέτοιο ἐπάγγελμα — πόσο ἀνόητοι φαίνονται μπροστὰ του οἱ τρόποι τῶν ἡγετῶν, τῶν πολιτευτῶν, τῶν δημοτικῶν ἀρχόντων. Ἐνα μικρὸ μέρος τραχιοῦ δρόμου κάτω ἀπὸ τὰ λάστιχα τοῦ ὀχήματος, μερικὲς λακκοῦβες μὲ τὰ τινάγματα ποὺ προκαλοῦσαν, ἦταν ἱκανὰ νὰ μὲ κάνουν, ὅλο θυμὸ, ν' ἀρχίσω νὰ γκρινιάζω στὴ Λεονόρα ἐνάντια στὸν Πρίγκιπα, ἢ τὸν Μεγάλο Δούκα, ἢ τὴν Ἐλεύθερη Πόλη, ἀπὸ τὴν ἐπικράτεια τῶν ὁποίων θὰ περνοῦσαμε. Γκρινιάζα σὰν χροματιστὴς ποὺ οἱ συνδιαλέξεις του παρενο-

χλοῦνται ἀπ' τὶς καμπάνες τῆς κοντινῆς ἐκκλησίας στὴν πόλη. Ἄρχιζα νὰ μιλάω γιὰ μεσαιωνικὰ κατάλοιπα, γιὰ τοὺς φόρους πού, τὸ δίχως ἄλλο, θὰ ἦταν ὑψηλοί. Τὸ ζήτημα, φερειπεῖν, τοῦ νὰ μὴ χάσουμε τὶς ἀνταποκρίσεις τῶν τρένων τοῦ Καλέ στὶς Βρυξέλλες ἦταν πῶς γιὰ τοὺς καρδιοπαθεῖς εἶναι προτιμότερος ὁ συντομότερος δυνατὸς θαλάσσιος δρόμος — κι αὐτὸ συχνὰ ἔχει μεγάλη σημασία. Τώρα, στὴν Εὐρώπη ὑπάρχουν δύο εἰδικὰ θεραπευτήρια γιὰ τοὺς πάσχοντες ἀπὸ καρδιά, τὸ Ναουχάιμ καὶ τὸ Σπά, καὶ γιὰ νὰ φτάσεις στὰ δύο αὐτὰ θέρετρα ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, ἐάν, προκειμένου ν' ἀκολουθήσεις μιὰ σύντομη θαλάσσια διαδρομὴ, ἔρθεις ἀπὸ τὸ Καλέ, πρέπει νὰ κάνεις ἀνταπόκριση στὶς Βρυξέλλες. Καὶ τὸ βέλγικο τρένο δὲν περιμένει οὔτε ὅσο ἡ σκιὰ ἐνὸς δευτερολέπτου ἐκεῖνο πού ἔρχεται ἀπὸ τὸ Καλέ ἢ τὸ Παρίσι. Κι ἀκόμα κι ἂν εἶναι στὴν ὥρα του τὸ παρισινὸ τρένο, πρέπει νὰ τρέξεις — φανταστεῖτε μιὰ καρδιοπαθῆ νὰ τρέχει! — σ' ὅλους ἐκείνους τοὺς ἐλάχιστα οἰκείους διαδρόμους τοῦ σταθμοῦ τῶν Βρυξελλῶν καὶ νὰ σκαρφαλώσεις τὰ σκαλιὰ τῆς ἤδη ἐν κινήσει ἀμαξοστοιχίας· ἢ, ἐάν χάσεις τὴν ἀνταπόκριση, πρέπει νὰ περιμένεις πέντ'—ἕξι ὥρες... Ἐμενα ἀγρυπνος νύχτες ὀλόκληρες καὶ καταριόμενον ἐκείνη τὴν τόσο κακὴ μεταχείριση.

Ἡ γυναίκα μου ἔτρεχε — ποτέ, σ' ὀτιδήποτε ἄλλο κι ἂν ὑποθέσουμε πῶς προσπάθησε νὰ μὲ παραπλανήσει, ποτέ, λέω, δὲν προσπάθησε νὰ μοῦ δώσει τὴν ἐντύπωση πῶς δὲν εἶχε κουράγιο, πῶς δὲν ἦταν μιὰ εὐγενική καὶ θαρραλέα ψυχὴ. Ἀλλὰ σὰν βρισκόμασταν πιὰ στὴ Γερμανικὴ Ταχεία, ἔγερνε πίσω μὲ τὸ χέρι της στὸ πλευρὸ καὶ τὰ μάτια της κλειστά. Ἐ λοιπόν, ἦταν καλὴ

ήθοποιός. Κι ἐγὼ ἤμουν στὴν Κόλαση. Ναί, στὴν Κόλαση σᾶς λέω. Διότι μὲ τὴ Φλόρενς εἶχα ταυτοχρόνως μιὰ σύζυγο καὶ μιὰν ἀπροσπέλαστη ἐρωμένη —ναί, αὐτὸ εἶναι ὅ,τι εἶχα τελικά—, καὶ τὸ νὰ τὴν κρατήσω σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἦταν ἡ ἀσχολία μου, ἡ σταδιοδρομία του, ἡ φιλοδοξία μου. Δὲν εἶναι συχνὰ ποὺ αὐτὰ τὰ πράγματα γίνονται πράγματι ἓνα. Κι ἡ Λεονόρα, ναί, κι αὐτὴ καλὴ ἠθοποιὸς ἦταν. Ἄχ, Θεέ μου, πολὺ καλὴ! Σᾶς τὸ λέω, μ' ἀκουγε μὲ τίς ὥρες νὰ ἀναπτύσσω τὰ σχέδιά μου γιὰ ἓναν κόσμο προφυλαγμένο ἀπὸ κάθε ἀναστάτωση. Εἶναι ἀλήθεια πὼς μερικὲς φορές διέκρινα μιὰ ἔκφραση ἀπουσίας προσοχῆς στὸ πρόσωπό της, σὰ νὰ ἦταν μιὰ μητέρα ποὺ ἀκουγε τὸ ἀκουμπισμένο στὰ γόνατά της παιδάκι της, ἢ σάν, γιὰ νὰ εἶμαι πιὸ ἀκριβῆς, ναί, σὰ νὰ ἤμουν ἐγὼ ὁ ἀσθενής.

Θὰ καταλάβετε· δὲν ὑπῆρχε στ' ἀλήθεια τίποτα τὸ δραματικὸ μὲ τὴν καρδιὰ τοῦ λοχαγοῦ Ἄσμπερναμ — εἶχε παραιτηθεῖ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του, εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν Ἰνδία, καὶ εἶχε κάνει τὸν μισὸ γύρο τοῦ κόσμου γιὰ ν' ἀκολουθήσει μιὰ γυναίκα ποὺ πράγματι ὑπέφερε ἀπ' τὴν καρδιὰ της. Τέτοιου εἴδους συναισθηματικὸς βλάβας ἦταν. Διότι, θὰ καταλάβετε ἐπίσης, ἔπρεπε ὄντως νὰ ζήσουν στὴν Ἰνδία, νὰ κάνουν οἰκονομίες, νὰ νοικιάσουν τὸ σπίτι στὸ Μπράνσο Τέλεραφ.

Φυσικὰ ἐκεῖνες τίς μέρες δὲν εἶχα ποτὲ ἀκούσει γιὰ τὴν «ὑπόθεση Κιλσάιτ». Ὁ Ἄσμπερναμ, ξέρετε, εἶχε ἐρωτοτροπήσει μὲ μιὰ μικρὴ ὑπηρέτρια σ' ἓνα τρένο καὶ ἦταν μόνο χάρη στὸν Θεό, στὴν ταχεῖα λειτουργία τοῦ δικτύου τῶν ἐπικοινωνιῶν καὶ στὴ συμπόνια αὐτοῦ ποὺ θὰ λέγατε, πιστεύω, δικαστικὸ σῶμα τοῦ Χαμσάιρ, ναί,

χάρη σ' αὐτὰ ἦταν πού ἔμεινε ὁ ἄμοιρος παλιομασκαράς ἔξω ἀπὸ τὶς Φυλακὲς τοῦ Γουίντσεστερ. Δὲν ἔμαθα γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεση παρὰ στὴ διάρκεια τῶν τελευταίων σταδίων τῶν ἀποκαλύψεων τῆς Λεονόρας.

Σκεφεῖτε τον πάντως αὐτὸν τὸν κακομοίρη!... Ἐγώ, πού τὸ δίχως ἄλλο ἔχω τὸ δικαίωμα, ἐγὼ σᾶς ἐκλιπαρῶ νὰ σκεφεῖτε λίγο αὐτὸν τὸν κακομοίρη. Εἶναι δυνατὸν ἀκόμα κι ἓνας τόσο ἄτυχος παλιομασκαράς νὰ ἔπρεπε τόσο πολὺ νὰ βασανιστεῖ ἀπὸ τὴν τυφλὴ κι ἀνεξιχνίαστη μοίρα; Γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ τὸ σκεφεῖς. Κανείς. Δικαιοῦμαι νὰ τὸ πῶ αὐτό, δικαιοῦμαι σᾶς λέω, ἀφοῦ γιὰ χρόνια ἦταν ὁ ἐραστής τῆς γυναίκας μου, ἀφοῦ αὐτὸς τὴ σκότωσε, ἀφοῦ αὐτὸς τσάκισε ὅλα ὅσα μοῦ ἦσαν εὐχάριστα στὴ ζωὴ μου. Δὲν ὑπάρχει ἱερωμένος πού νὰ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ πεῖ πὼς δὲν πρέπει νὰ ζητάω λύπηση γι' αὐτὸν ἀπὸ σένα, σιωπηλὴ ἀκροατὴ μου, ἀπὸ τὸν κόσμο, ἢ ἀπ' τὸν Θεὸ πού ἔπλασε αὐτὸν καὶ ἔπλασε μέσα του ἐκείνους τοὺς πόθους, τὴν τρέλα ἐκείνη —

Φυσικά, δὲ θὰ μπορούσα νὰ ἔχω μάθει γιὰ τὴν «ὑπόθεση Κιλσάιτ». Δὲν ἤξερα κανέναν ἀπὸ τοὺς φίλους τους· γιὰ μένα ἦταν ἀπλῶς καλοὶ ἄνθρωποι — πλούσιοι ἄνθρωποι μὲ πολλὰ κι ἠλιόλουστα στρέμματα σὲ μιὰ νότια κομητεία. Ἀπλῶς καλοὶ ἄνθρωποι! ὦ, θεοί, σκέφτομαι καμιὰ φορὰ μήπως θὰ ἦταν καλύτερο γι' αὐτὸν τὸν καημένο ἂν ἡ ὑπόθεση ἦταν τέτοια πού νὰ ἔπρεπε κατ' ἀνάγκη νὰ τὴν εἶχα πληροφορηθεῖ — ἀπὸ κείνες γιὰ τὶς ὁποῖες οἱ ὑπηρετρίες καὶ οἱ ταχυδρόμοι καὶ οἱ ἄλλοι ἐπισκέπτες τοῦ Θεραπευτηρίου μιᾶνε ψιθυριστὰ ἐπὶ χρόνια, ὥσπου σταδιακὰ ξεθωριάζει μὲς στὴ λύπηση πού ὑπάρχει ἐδῶ κι ἐκεῖ στὸν κόσμο. Ἄν ὑποθέσουμε πὼς εἶχε κάνει τὰ

ἑπτὰ χρόνια φυλακὴ στὸ Γούντσεστερ ἢ ὅτιδήποτε ἄλλο τοῦ ἐπέβαλε ὡς ποινὴ ἢ ἀνεξιχνίαστη καὶ τυφλὴ δικαιοσύνη, πού σέ τιμωρεῖ γιὰ τίς φυσικὲς ἀλλὰ ἀκαιρὲς διαθέσεις σου, ναί, θὰ εἶχε φτάσει τότε μιὰ στιγμὴ πού τὰ κουτσομπολιὰ θὰ ἔκαναν τὸν κόσμον ἐδῶ νὰ κουνάει τὸ κεφάλι του καὶ νὰ λέει «Ἄ, τὸν καημένο», καθὼς θὰ σκέφτονταν τὴν κατεστραμμένη σταδιοδρομία του. Θὰ ἦταν ὁ ἐξάιρετος στρατιωτικὸς, ἀλλὰ μὲ τὴ ράχη του τώρα λυγισμένη... Ἄ, ναί, καλύτερα γι' αὐτὸν τὸν φουκαρὰ ἂν ἦταν πρόωρα λυγισμένη ἡ ράχη του.

Μὰ ναί, χίλιες φορές καλύτερα... Διότι βέβαια ἡ «ὑπόθεση Κιλσάιτ», ἡ ὁποία ἦρθε σὰν πρωτοάρχιζε νὰ βρίσκει ψυχρὴ καὶ ἀσυμπαθὴ τὴ Λεονόρα, τοῦ ἄφησε ἓνα ἀναίσχυντο κουσούρι: ἄφησε ἡσυχὲς ἀπὸ τότε τίς ὑπηρετίες· στράφηκε ἀλλοῦ.

Στράφηκε φυσικὰ στὶς γυναῖκες τῆς τάξης του, μὲ τίς ὁποῖες ἔγινε ὁλοένα καὶ πιὸ τολμηρός. Μὰ ναί, ἡ Λεονόρα μοῦ εἶπε πὼς ἡ κυρία Μείνταν —ἡ γυναίκα τὴν ὁποία ἀκολούθησε ἀπὸ τὴ Μπούρμα στὸ Ναουχάιμ— τὴ διαβεβαίωσε πὼς ἀφύπνισε τὴν προσοχὴ τῆς ὀριζόμενος πὼς ὅταν ἐρωτοτρόπησε μ' ἐκείνη τὴν ὑπηρετίρια στὸ τρένο, ὀδηγήθηκε... ἀναγκάστηκε νὰ κάνει κάτι τέτοιο. Ὁδηγήθηκε, ναί, ἀναγκάστηκε θὰ τολμήσω νὰ πῶ, ἀπ' τὸ τρελό του πάθος νὰ βρεῖ μιὰ γυναίκα ἀπόλυτα ἱκανοποιητικὴ. Θὰ τολμήσω νὰ πῶ ὅτι ναί, ἦταν εἰλικρινής. Ναί, τολμῶ νὰ πῶ ὅτι ἦταν μᾶλλον εἰλικρινὴς στὸν ἔρωτά του μὲ τὴν κυρία Μείνταν. Ἦταν μιὰ χαριτωμένη, μικρόσωμη, μελαχρινὴ γυναίκα μὲ μακριὲς βλεφαρίδες, τὴν ὁποία συμπάθησε πολὺ ἡ Φλόρενς. Ψεύδιζε κάπως καὶ χαμογελοῦσε πολὺ χαρούμενα. Τὴ βλέ-

παμε πολύ συχνά τὸν πρῶτο μῆνα τῆς γνωριμίας μας, μετὰ ὅμως πέθανε γαλήνια, ἤρεμα — ἀπὸ τὴν καρδιά της.

Ἄλλὰ ξέρετε, ἡ ἄμοιρη μικρὴ κυρία Μείνταν... ὦ, ἦταν τόσο εὐγενικὴ, τόσο τρυφερή, τόσο νέα! Δὲ θὰ πρέπει νὰ ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ εἰκοσιτριῶν χρόνων, κι εἶχε ἓναν νεαρὸ σύζυγο, ὄχι πάνω ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων πιστεύω, πέρα στὸ Κιτράλ. Τέτοια πλάσματα, τόσο νέα, τόσο εὐθραυστα, θὰ πρέπει νὰ τ' ἀφήνουν ἤσυχα. Ἄλλὰ ὁ Ἄσμπερναμ δὲ μπορούσε νὰ τὴν ἀφήσει ἤσυχη. Δὲν πιστεύω πῶς μπορούσε. Ἀφοῦ ἀκόμα κι ἐγώ, μὲς στὴν τόση μεγάλη χρονικὴ ἀπόσταση, συνειδητοποιῶ πῶς εἶμαι λιγάκι ἐρωτευμένος μὲ τὴν ἀνάμνησή της. Δὲ μπορῶ νὰ μὴ χαμογελάσω σὰν τὴ σκέφτομαι ξαφνικά — ὅπως χαμογελᾷς ἴσως σὰν σκέφτεσαι κάτι προσεκτικὰ τυλιγμένο μὲ ἄνθη λεβάντας σ' ἓνα παλιὸ ἀγαπημένο συρτάρι, σ' ἓνα παλιὸ ἀγαπημένο σπῆτι πού ἐδῶ και χρόνια ἔχεις ἐγκαταλείψει. Ἦταν τόσο, ὦ, τόσο μειλίχια, τόσο ἐνδοτικὴ! Ἀκόμα και σ' ἐμένα, ναί, και σ' ἐμένα ἔμοιαζε ἐνδοτικὴ! σ' ἐμένα ὅπως ποτὲ οὔτε ἓνα μικρό, πολὺ μικρὸ παιδί. Ἄ, ναί, εἶναι ἡ πιὸ θλιβερὴ ἱστορία —

Ἄ, δὲ μπορῶ παρὰ νὰ εὐχομαι νὰ τὴν εἶχε ἀφήσει ἤσυχη και ἡ Φλόρενς — στὰ παιχνίδια της μὲ τὴ μοιχεία. Καλὰ τὸ λέω; («Μοιχεία»); Ἄν και ἦταν τόσο παιδί ἀκόμη πού θαρρεῖς οὔτε νὰ συλλαβίσει μιὰ τέτοια λέξη δὲν ἤξερε. Ἄ, δὲν ἦταν μοιχεία, ἦταν ἡ ἐνδοτικότητά της... ναί, ἐνδοτικότητα στὶς πιέσεις, στὶς τρικυμιώδεις δυνάμεις πού ἔθετε σ' ἐνέργεια ἐκεῖνος ὁ ἄμοιρος Ἄσμπερναμ, ὡς τὸν ὄλεθρο. Καὶ δὲν πιστεύω πῶς ἡ Φλόρενς ἄλλαξε και πολὺ τὰ πράγματα. Ἐὰν δὲν κλονίζοταν γι' αὐτὴν ἡ πίστη του πρὸς τὴν κυρία Μείνταν,

τότε θὰ ἦταν γιὰ μιὰν ἄλλη γυναίκα. Ἀλλὰ καὶ πάλι, δὲν ξέρω. Ἴσως τὸ μικρὸ κακόμοιρο ἐκεῖνο πλάσμα νὰ εἶχε πεθάνει· ναί, θὰ πέθαινε· οὕτως ἢ ἄλλως ἦταν καταδικασμένη νὰ πεθάνει. Ἀλλ' ἴσως νὰ εἶχε πεθάνει δίχως νὰ ἔχει ὑποχρεωθεῖ νὰ μουσκέψει μὲ δάκρυα τὸ μαξιλάρι τῆς τὴν ὥρα ποὺ ἡ Φλόρενς, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό τῆς, φλυαροῦσε μὲ τὸν λοχαγὸ Ἄσμπερναμ σχετικὰ μὲ τὸ Σύνταγμα τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν... Ναί, θὰ εἶχε φύγει μὲ μιὰ γλυκύτερη γεύση ἐὰν ἡ Φλόρενς τὴν εἶχε ἀφήσει νὰ πεθάνει γαλήνια.

Ἡ Λεονόρα, ἀπὸ μιὰν ἀποψη, συμπεριφέρθηκε καλύτερα. Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, ράπισε τὴν κυρία Μείνταν — ναί, τὴ χτύπησε, σὲ μιὰν ἀνεξέλεγκτη ἔξαψη θυμοῦ, στὸ μάγουλο, στὸ διάδρομο τοῦ ξενοδοχείου, ἔξω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Ἐντουαρντ. Κι αὐτό, βλέπετε, ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἐξηγεῖ τὴν αἰφνίδια, ἀλλόκοτη οἰκειότητα, τὸ δέσιμο ἀνάμεσα στὴ Φλόρενς καὶ τὴν κυρία Ἄσμπερναμ.

Διότι ἦταν ὄντως ἓνα ἀλλόκοτο δέσιμο. Ἐὰν τὸ ἔβλεπε κάποιος ἀπ' ἔξω, θὰ ἔλεγε πῶς τίποτα δὲ θὰ ἦταν πιὸ ἀπίθανο ἀπὸ τὸ νὰ συνάψει ἐκείνη, ἡ Λεονόρα, ποὺ εἶναι τὸ πιὸ περήφανο πλάσμα στὸν κόσμο, μιὰ στενὴ σχέση μὲ δυὸ κοινοὺς Γιάνκηδες, ποὺ στ' ἀλήθεια, κανονικά, δὲ θὰ τοὺς ἔδινε μεγαλύτερη σημασία ἀπ' ὅση στὸ χάλακι ποὺ σκουπίζει τὰ πόδια τῆς. Μπορεῖ νὰ ρωτήσετε τί εἶχε καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔναι τόσο περήφανη. Ἐ λοιπόν, ἦταν μιὰ Πόουις παντρεμένη μ' ἓναν Ἄσμπερναμ — κι αὐτό, ὑποθέτω, τῆς ἔδινε τὸ δικαίωμα νὰ περιφρονεῖ τοὺς κοινοὺς Ἀμερικανοὺς ὅσο διακριτικὰ κι ἂν τὸ ἔκανε. Δὲν ξέρω γιὰ τί θὰ πρέπει νὰ ἔναι περήφανος κάποιος. Δὲν

ξέρω. Μπορεῖ νὰ ἀντλοῦσε περηφάνια ἀπὸ τὴν ὑπομονή της, ἀπ' τὸ ὅτι κρατοῦσε τὸν σύζυγό της μακριὰ ἀπὸ τὴ χρεοκοπία. Ἄπ' αὐτὸ ἴσως. Καὶ ἴσως νὰ ἔχει δίκιο.

Τέλος πάντων, ἔτσι τὴ γνώρισε ἡ Φλόρενς. Ἔστριβε ἀπὸ μιὰ γωνία τοῦ διαδρόμου στὸ ξενοδοχεῖο καὶ βρῆκε τὴ Λεονόρα μὲ τὸ χρυσὸ κλειδί της —αὐτὸ ποὺ εἶχε πάντα κρεμασμένο στὸν καρπὸ της— πιασμένο στὰ μαλλιά τῆς κυρίας Μείνταν λίγο πρὶν τὸ δεῖπνο. Δὲν εἰπώθηκε οὔτε λέξη. Ἡ μικρὴ κυρία Μείνταν ἦταν κατάχλομη, μ' ἓνα κόκκινο σημάδι στὸ ἀριστερὸ της μάγουλο καὶ τὸ χρυσὸ κλειδάκι μπερδεμένο στὰ μαῦρα της μαλλιά. Ἡ Φλόρενς τελικὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ξεμπερδέψει ἀπὸ κεῖ, μιὰ ποὺ ἡ Λεονόρα ἦταν σὲ τέτοια κατάσταση ποὺ δὲ μπορούσε κὰν ν' ἀγγίξει τὴν κυρία Μείνταν δίχως νὰ κυριευτεῖ ἀπὸ ναυτία.

Κι ὅλα ἔγιναν χωρὶς κουβέντα· οὔτε λέξη. Βλέπετε, κάτω ἀπὸ κεῖνα τὰ τέσσερα μάτια —τὰ δικά της καὶ τῆς κυρίας Μείνταν— ἡ Λεονόρα μπορούσε νὰ φτάσει στὸ σημεῖο νὰ χαστουκίσει τὴν κυρία Μείνταν. Ἀλλὰ ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ ἐφανίστηκε καὶ μιὰ ξένη, κατάφερε μιὰ χαρὰ νὰ συγκρατηθεῖ, νὰ ξαναβρεῖ τὴν αὐτοκυριαρχία της. Στὴν ἀρχὴ ἔμεινε σιωπηλὴ, καὶ μετὰ, ἀφοῦ ἡ Φλόρενς κατάφερε νὰ ξεμπερδέψει τὸ κλειδί, ἦταν πιά σὲ θέση νὰ πεῖ:

—Ἄ, πόσο ἀδέξια εἶμαι!... Προσπαθοῦσα ἀπλῶς νὰ ἰσιώσω τὸ χτένι στὰ μαλλιά τῆς κυρίας Μείνταν.

Ἡ κυρία Μείνταν ὅμως δὲν ἦταν μιὰ Πόουις παντρεμένη μ' ἓναν Ἀσμπερναμ· ἦταν μιὰ φτωχὴ μικρὴ Ο' Φλάερτι, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος ἦταν ἓνας νεαρὸς ἀπ' τὸ σόι ἑνὸς ἐπαρχιακοῦ ἱερέα. Κι ἔτσι δὲ μπόρεσε νὰ

μην αφήσει έναν λυγμό καθώς προχώρησε μόνη, ολομό-
ναχη, στο διάδρομο. Ἄλλὰ ἡ Λεονόρα συνέχισε τὸ θέα-
τρο. Ἄνοιξε τὴν πόρτα τῶν Ἄσμπερναμ —τὴν πόρτα
τους— τόσο ἐπιδεικτικά, ὥστε ἡ Λεονόρα νὰ τὴν ἀκούσει
ν' ἀπευθύνεται στὸν Ἔντουαρντ φιλικά, ἀγαπημένα.

—Ἔντουαρντ, καλέ μου! ἀκούστηκε νὰ λέει.

Ἄλλὰ δὲν ὑπῆρχε κανένας Ἔντουαρντ ἐκεῖ. Κατα-
λαβαίνετε, ὁ Ἔντουαρντ δὲν ἦταν ἐκεῖ, δὲν ὑπῆρχε κα-
νένας Ἔντουαρντ ἐκεῖ. Καὶ ἦταν τότε ἡ μοναδικὴ φορὰ
στὴν καριέρα της ποὺ ἡ Λεονόρα στ' ἀλήθεια ἐξετέθη.
Ἀναφώνησε:

—Τί φοβερό!... ὦ, φτωχή, μικρὴ Μείζι!...

Ἐκανε νὰ προφτάσει, νὰ συγκρατηθεῖ, ἀλλὰ φυσικὰ
ἦταν πιὰ ἀργά. Ἦταν πράγματι μιὰ ἀλλόκοτη ὑπόθεση.

Θέλω νὰ ἴμαι δίκαιος ἀπέναντι στὴ Λεονόρα, ἀπο-
λύτως δίκαιος. Τὴν ἀγαπῶ πολὺ, καὶ στὸ ζήτημα ἐκεῖνο,
στὴν καταστροφὴ τοῦ μικροῦ καρυδότσουφλου τῆς οἰκο-
γένειάς μου, βρέθηκε τὸ δίχως ἄλλο μπερδεμένη. Δὲν
πιστεύω —καὶ οὔτε ἡ ἴδια ἡ Λεονόρα τὸ πιστεύει— πὼς
ἡ ἄμοιρη μικρὴ κυρία Μείζι Μείνταν ἦταν ποτὲ ἐρω-
μένη τοῦ Ἔντουαρντ. Ἡ καρδιά της ἦταν πολὺ ἀδύναμη
γιὰ ν' ἀντέξει ἔστω καὶ μιὰ γεμάτη πάθος ἀγκαλιά. Τὸ
λέω μὲ τὸν καθαρὸ ἐγγλέζικο τρόπο, ἀλλὰ στὴν περίπτω-
ση αὐτὴ ὁ καθαρὸς ἐγγλέζικος τρόπος εἶναι ὁ καλύτερος.
Ἦταν ὄντως αὐτὸ ποὺ οἱ ἄλλοι δύο, γιὰ δικούς τους λό-
γους, προσποιοῦνταν πὼς ἦσαν. Ἀλλόκοτο δὲν εἶναι; Σὰν
ἓνα ἀπὸ κεῖνα τὰ δυσσίωνα, τραγικὰ ἀστεῖα ποὺ κάνει
σὲ κάποιον ἢ Θεῖα Πρόνοια. Καὶ προσθέστε σ' αὐτὸ ὅτι
δὲ νομίζω πὼς ἡ Λεονόρα θὰ νοιαζόταν πράγματι πολὺ,
σὲ κάθε ἄλλη στιγμὴ, ἐὰν ἡ κυρία Μείνταν ἦταν ἐρω-

μένη του άντρα της. Θα ήταν μάλλον μιὰ ἀνακούφιση ἀπ' τὰ συναισθηματικά γρυλίσματα του "Εντουαρντ πρὸς τὴν κυρία αὐτὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἐνδοτικὴ ἀποδοχή, ἐκ μέρους τῆς κυρίας, πρὸς ἐκείνους τοὺς ἤχους. "Οχι, δὲ θὰ τὴν ἔνοιαζε πολὺ.

Ἄλλὰ ραπίζοντας τὴν κυρία Μείνταν, ἡ Λεονόρα χτυποῦσε συμβολικὰ τὸ πρόσωπο ἑνὸς ἀνυπόφορου σύμπαντος. Διότι ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ ἀπόγευμα εἶχε μιὰ φοβερὰ ὀδυνηρὴ σκηνὴ μὲ τὸν "Εντουαρντ.

"Ὅσο γιὰ τὶς ἐπιστολές του, ἀξίωνε ἐκείνη νὰ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὶς ἀνοίξει ὅποτε ἤθελε. Ἀξίωνε αὐτὸ τὸ δικαίωμα, τὸ διεκδικοῦσε ἐπίμονα, διότι οἱ ὑποθέσεις του "Εντουαρντ ἦταν σὲ τόσο ἀπελπιστικὴ κατάσταση καὶ τῆς ἔλεγε τόσα ψέματα γι' αὐτές, ποὺ ἐκείνη ἀπαίτουσε νὰ ἔχει τὰ μυστικά του στὴ διάθεσή της. Δὲν ὑπῆρχε πράγματι ἄλλος τρόπος, διότι ὁ ἄμοιρος αὐτὸς ντρεπόταν πολὺ γιὰ τὰ ὀλισθήματά του ὥστε ν' ἀνοίξει ποτὲ τὴν καρδιά του. Ἐκείνη λοιπὸν ἀναγκαζόταν νὰ τοῦ τὰ βγάλει σχεδὸν μὲ τὸ ζόρι.

Θὰ πρέπει νὰ τὴ διασκέδαζε αὐτὴν τὴ δουλειά. Ἄλλὰ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, καθὼς ὁ "Εντουαρντ εἶχε πλαγιάσει γιὰ τὴ μιάμιση ὥρα ἀνάπαυσης ποὺ εἶχαν συστήσει οἱ ἀρχές τοῦ Θεραπευτηρίου, ἐκείνη ἀνοίξε μιὰν ἐπιστολὴν ποὺ πίστευε πὼς εἶχε ἔρθει ἀπὸ κάποιον συνταγματάρχη Χέρβι. Θα πῆγαιναν νὰ μείνουν μαζί του στὸ Λινλιθγκουσσάρ τὸν Σεπτέμβριο, κι ἐκείνη δὲ θυμόταν ἐὰν τὸ εἶχαν κανονίσει γιὰ τὶς ἔντεκα ἢ τὶς δεκαοχτὼ τοῦ μηνός. Ἡ διεύθυνση πάνω στὸ φάκελο ἦταν γραμμμένη μὲ γραφικὸ χαρακτήρα ποὺ ἔμοιαζε μ' αὐτὸν τοῦ συνταγματάρχη Χέρβι ὅσο κι ἓνας κόκκος σταριοῦ

μ' έναν άλλο. Κι έτσι, εκείνη δὲν ἤξερε πρὸς στιγμήν ὅτι κατασκοπεύει τὸν ἄντρα της.

Κι ὅμως, αὐτὸ συνέβαινε. Διότι ἀνακάλυψε ἔτσι πὼς ὁ Ἔντουαρντ Ἀσμπερναμ πλήρωνε κάποιον ἐκβιαστή, γιὰ τὸν ὁποῖο ποτὲ δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτα, τὸ ποσὸν τῶν τριακοσίων λιρῶν τὸ χρόνο... Ἐξεπλάγη τρομερά, ἀναστατώθηκε, ἦταν σὰ θάνατος· διότι φανταζόταν πὼς ὡς ἐκείνη τῇ στιγμή εἶχε πράγματι καταφέρει νὰ φτάσει στὸν πάτο τῶν κρυφῶν ὀφειλῶν τοῦ συζύγου της. Καὶ ἦταν πολὺ βαριές. Αὐτὸ πού τοὺς εἶχε τσακίσει ἦταν μιὰ κοινότοπη ἐρωτοτροπία στὸ Μόντε Κάρλο — μιὰ ἐρωτοτροπία μὲ κάποια ἀρπακτικὴ στρίγγλα πού ἐμφανιζόταν ὡς ἐρωμένη ἐνὸς Ρώσου δούκα. Ἡ στρίγγλα κατάφερε νὰ τοῦ ἀποσπάσει ἕνα μαργαριταρένιο διάδημα ἀξίας εἴκοσι χιλιάδων λιρῶν ἔναντι τῆς προσφορᾶς τῶν θεληγῆτρων της γιὰ μιὰ ἐβδομάδα. Θὰ πρέπει νὰ τὸν ἐρέθισε τὸ νὰ βρεῖ τόσα πολλὰ σὲ τόσο λίγο — καὶ δὲν ἦταν δὲ κανονικὸς παίκτης. Θὰ μπορούσε πάντως νὰ βρεῖ ἀπλούστατα τὶς εἴκοσι χιλιάδες καὶ τὰ ὄχι μικρὰ ἔξοδα γιὰ μιὰ ἐβδομάδα στὸ ξενοδοχεῖο μ' ἐκείνη τὴν καλλονή — τότε εἶχε μιὰ περιουσία πάνω ἀπὸ πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια.

Ἄλλὰ ὄχι, πῆγε στὴ ρουλέτα — κι ἐκεῖ ἔχασε σαράντα χιλιάδες λίρες. Σαράντα ὀλόκληρες χιλιάδες δανεισμένες ἀπὸ ἀγιογδύτες! Καὶ ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ — ἦταν ἕνα ἐπιτακτικὸ πάθος — νὰ πρέπει πάλι ν' ἀπολαύσει τὰ θέληγτρα τῆς κυρίας. Καὶ τ' ἀπόλαυσε φυσικά, μολονότι αὐτὴ τῇ φορὰ ἦταν ζήτημα σκληροῦ παζαριοῦ — γιὰ λιγότερο ἀπὸ εἴκοσι χιλιάδες, ὅπως θὰ μπορούσε τὸ δίχως ἄλλο νὰ εἶχε κάνει ἀπὸ τὴν ἀρχή. Δέκα χιλιάδες δολάρια, τολμῶ νὰ πῶ, κάλυψαν τὸ λογαριασμό.

Αναζητήστε το [εδώ](#)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
GUTENBERG

www.gutenbergbooks.gr

 [/gutenbergbooks](https://www.facebook.com/gutenbergbooks)